

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci proti obžalovanému **M. K.** pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Tr. zák. na verejnom zasadnutí 27. marca 2012 v Bratislave o odvolaní prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len prokurátor ÚŠP) a obžalovaného **M. K.** proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 20. septembra 2011, sp. zn. PK – 2 T 11/2010, takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. napadnutý rozsudok **sa z r u š u j e** v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný **M. K.**, nar. **X.** v **M.**, trvale bytom **K.**

uznáva za vinného, že

1/ dňa 16. júla 2007 okolo 10.00 hod. v **K.** na ul. **K.** v sídle Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie vo svojej kancelárii, ako pracovník Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Košiciach prijal úplatok vo výške 500,- Sk (16,60 Eur) od **L. S.** v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti dopravcu **L. S.** o rozšírenie

už vydaného povolenia na vykonávanie medzinárodnej nákladnej cestnej dopravy, sp. zn. 2007/00910 zo dňa 16. júla 2007, čím konal v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. b) zák. č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších zmien a doplnkov,

2/ dňa 10. septembra 2007 okolo 10.20 hod. v K. na ul. K. v sídle Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie, vo svojej kancelárii ako pracovník Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie a člen skúšobnej komisie pre skúšky odbornej spôsobilosti vymenovaný podľa § 3 ods. 4 zák. č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších zmien a doplnkov, s pôsobnosťou pre okresy Košického a Prešovského kraja, prijal finančnú čiastku vo výške 2000,- Sk (66,39 Eur) od L. V. ako úplatok za to, že mu dňa 11. septembra 2007 pomôže v písomnej časti skúšky a umožní mu tak získať osvedčenie odbornej spôsobilosti, čím konal v rozpore s § 53 ods. 1 písm. b), písm. m) a § 53 ods. 2 písm. b) z. č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších zmien a doplnkov

teda

v bode 1/ a 2/ v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu prijal úplatok,

čím spáchal

v bode 1/ a 2/ pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Tr. zák.

Za to sa odsudzuje

podľa § 329 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 3 Tr. zák., § 49 ods. 1 Tr. zák. a § 51 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere **3 (tri) roky** a zároveň sa **určuje** probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. sa určuje skúšobná doba v trvaní **3 (tri) roky**.

Zároveň sa mu podľa § 51 ods. 2, 4 písm. g/ Tr. zák. ukladá povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom, alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo výchovnému programu.

II. Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky **sa z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 20. septembra 2011, sp. zn. PK – 2 T 11/2010 bol obžalovaný M. K. na tom istom skutkovom základe, ktorý je uvedený v tomto rozsudku odvolacieho súdu v bode 1/ a 2/ uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku v bode 1/ podľa § 329 ods. 1, 2 Tr. zák. v bode 2/ podľa § 329 ods. 1 Tr. zák. v bode 1/ aj v jednočinnom súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.

Za to bol odsúdený podľa § 329 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. mu bol uložený peňažný trest vo výške 500 (päťsto) eur, pričom pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, bol podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. stanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti spojenej s výkonom právomoci verejného činiteľa na dobu 4 (štyri) roky.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie prokurátor ÚŠP a obžalovaný M. K., ktorý tento opravný prostriedok odôvodnil prostredníctvom obhajcu.

Prokurátor ÚŠP v podanom odvolaní namietal, že Špecializovaný trestný súd nesprávne konanie obžalovaného v bode 1/ a 2/ posúdil ako jeden pokračovací zločin prijímania úplatku, hoci v skutočnosti išlo o dva samostatné skutky a trestné činy. V dôsledku uvedeného pochybenia je nesprávne aj rozhodnutie o treste, pretože obžalovanému mal byť uložený úhrnný trest odňatia slobody podľa tzv. asperačnej zásady vyjadrenej v § 41 ods. 2 Tr. zák. O spomenutý pokračovací zločin v posudzovanej veci nemohlo ísť pre neexistenciu

objektívnej súvislosti čo sa týka spôsobu spáchania skutkov v bode 1/ a 2/. Tento nie je totožný, a to vzhľadom na rozdielne postavenie obžalovaného. Kým v prvom prípade prijal ako úplatok v postavení verejného činiteľa v súvislosti s vydaním rozšírenia povolenia na vykonávanie medzinárodnej nákladnej dopravy, v druhom prípade tak urobil v postavení člena skúšobnej komisie pre skúšky odbornej spôsobilosti. Spôsob spáchania trestného činu nebolo možné znížiť len na samotné prevzatie úplatku.

Z uvedených dôvodov prokurátor ÚŠP navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu, a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol vo veci sám tak, že uzná obžalovaného za vinného v bode 1/ a 2/ zo samostatných skutkov naplňajúcich znaky viacerých trestných činov v reálnom súbehu a uloží mu úhrnný trest odňatia slobody s použitím asperačnej zásady, peňažný trest a trest zákazu činnosti.

Obžalovaný M. K. v podanom odvolaní poukázal na nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, v dôsledku čoho prvostupňový súd urobil chybné závery o tom, že svojim konaním spáchal trestné činy. Zo žiadneho z dôkazov nevyplýva, že by peniaze žiadal, naopak z obrazovozvukových záznamov je zjavný jeho odmietavý postoj k takým možným náznakom prejavov svedkov, a to tak verbálne ako aj gestikuláciou. Pokiaľ ide o skutok v bode 1/ jeho výpoveďou, výpoveďou svedka S. ako aj obrazovozvukovým záznamom bolo zadokumentované, že k vráteniu 500 Sk z platby 1000 Sk nedošlo preto, že uvedený svedok po zaplatení okamžite odišiel a nechcel čakať na ďalšie riešenie – výdaj peňazí. On nemal povinnosť platiaceho občana naháňať a takýmto spôsobom mu vracať preplatok. Tento by bol vrátil v budúcnosti, lebo bolo reálne predpokladať, že by k ich opätovnému kontaktu malo dôjsť pri obnovení licencie. Zákonu nezodpovedá len názor prvostupňového súdu, že on bol povinný dať svedkovi doklad o zaplatení poplatku. V skutočnosti bol povinný taký doklad vystaviť, ale svedka nemohol nútiť aby ho prevzal, rovnako tak aj výdavok, čo tento už zo skôr uvedených dôvodov aj znemožnil. Neobstojí tiež tvrdenie, že nebol oprávnený predávať kolky, lebo z popisu jeho pracovnej náplne vyplýva opak. Konaním uvedeným v bode 1/ napadnutého rozsudku sa nemohol dopustiť žalovaného trestného činu, lebo svedok S. pre vydanie povolenia splňal všetky zákonom stanovené predpoklady. Ak by aj v tomto prípade nejaké prostriedky prijal, podľa ustálenej judikatúry by išlo o podvodné konanie v dôsledku vyvolania omylu u svedka s využitím neznalosti problematiky, ovšem také konanie by nebolo možné posúdiť ako trestný čin podvodu

pre neexistenciu minimálnej výšky škody požadovanej uvedenou skutkovou podstatou. Za tohto stavu by išlo o priestupok a porušenie pracovnej disciplíny. Z dokazovania vo vzťahu ku skutku v bode 2/ je zrejmé iba to, že svedok V. hodil biely predmet naznačujúci svojim tvarom obálku na stôl a on tento predmet po odchode svedka hodil do tmavého priestoru pod stôl. Nikto nevie, čo bolo alebo nebolo v tejto obálke okrem tvrdenia svedka, ktorý viackrát zmenil výpoveď. Tu je však zrejмый vplyv orgánov činných v trestnom konaní vo vzťahu k „poučeniam“ o možnosti odloženia trestného stíhania pod. v čase, keď svedok odmietol seba a jeho usvedčiť, ktorý je zrejмый nielen z obsahu zápisníc o výsluchu svedka ale najmä z jeho vystupovania na súde. Z obrazovo-zvukového záznamu je zrejмый len to, že sa svedka V. pýtal, čo tento vlastne chce a ako je pripravený na realizáciu skúšok. Neexistuje však žiadny dôkaz o nejakej pomoci v podobe opravy testu ani o inom jej spôsobe, akúkoľvek pomoc poprel aj svedok V. a samotné vyhodnotenie skúšok bolo vykonané kolektívne. Stanovisko Žilinskej univerzity tu nemôže byť rozhodujúce, lebo aj toto je len subjektívne a orientačné. Pokiaľ by sa pri tomto skutku, podobne ako v bode 1/ podarilo akýmkoľvek spôsobom preukázať, že svedka uviedol do omylu tvrdeniami, že mu pomôže vypracovať správne odpovede, znovu by išlo o podvodné konanie, lebo v tomto smere nevykonal nič. Ak by sa nejako objektivizovala suma uvádzaná svedkom V. (2000 Sk) opäť by ako z dôvodov vzťahujúcich sa ku skutku v bode 1/ mohlo ísť len o priestupkové konanie a konanie vo vzťahu k pracovnej disciplíne.

Ak by sa odhliadlo od vyššieuvedených námietok skutkovej a právnej povahy vo vzťahu k výroku o vine, za chybný treba považovať výrok o treste, lebo uložený trest odňatia slobody nie je spravodlivý pre jeho zrejмый nepomer k závažnosti zisteného korupčného správania (prijatie úplatku v rozsahu cca 85 eur). Trest odňatia slobody vo výmere päť rokov neprihliada na jeho osobu, najmä na to, že celý život až do dôchodcovského veku žil riadnym spôsobom života a dodržiaval zákony. Z uvedených dôvodov obžalovaný M. K. navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že ide v daných skutkoch o priestupkové konanie a porušenie pracovných povinností, spočívajúce v neevidencii prijatých platieb za kolky, v neodovzdaní preplatku do depozitu úradu a neodovzdaní predmetu obálky s príslušným úradným záznamom nadriadenému, ktoré konania ale nie je príslušný riešiť súd.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že pokiaľ by tento súd dospel k záveru o správnosti skutkových zistení a právneho posúdenia v takom prípade by toto

posúdenie bolo v súlade so zákonom aj v tom smere, že ide o pokračovací trestný čin. Tým sú, ale vylúčené dôsledky pri rozhodovaní o treste odňatia slobody, ktorých sa domáhal prokurátor, a preto jeho odvolanie navrhol zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. V prípade nezmenenia výrokov o vine navrhol zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložiť mu trest nespojený s odňatím slobody, s poukazom na jeho doterajší spôsob života, a to aj po spáchaní skutkov, zhruba po dobu piatich rokov a samotnú závažnosť spáchaných činov.

Aj prokurátor ÚŠP sa domáhal postupu podľa § 319 Tr. por. vo vzťahu k odvolaniu obžalovaného, argumentujúc správnosťou zisteného skutkového stavu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací po zistení, že neprichádza do úvahy zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 alebo zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3, preskúmal z podnetu oboch odvolaní zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po takomto uplatnení prieskumnej povinnosti najvyšší súd zistil, že dôvodným je iba odvolanie obžalovaného M. K. a to pokiaľ ide o právne posúdenie zistených skutkov, ovšem v inom než napádanom smere, pričom pochybenie súdu prvého stupňa v tejto otázke sekundárne ovplyvnilo aj zákonnosť výroku o treste vo vzťahu k trestu odňatia slobody, ktorý bol obžalovanému ukladaný v rámci prísnejšej trestnej sadzby než mohol byť uložený a tiež k trestu zákazu činnosti. Na uvedené pochybenia bol odvolací súd povinný prihliadať bez toho, aby boli výslovne vytýkané v podanom odvolaní, pretože tieto by zakladali dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Naproti tomu zákonnosti postupu prvostupňového súdu nemožno nič vytknúť do tej miery, keď konanie obžalovaného z dôvodov ďalej uvedených na rozdiel od obžaloby posúdil v bodoch 1/ a 2/ ako jediný skutok napĺňajúci znaky pokračovacieho zločinu prijímania úplatku.

Pokiaľ ide o samotné skutkové zistenia, tieto sú podľa odvolacieho súdu výsledkom zákonne vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a hodnotenia dôkazov, ktorému z hľadiska pravidiel pre toto hodnotenie zakotvených v § 2 ods. 12 Tr. por. nemožno nič vytknúť. Naopak jednostrannosť a v niektorých častiach skoro až extrémny nesúlad

s vykonanými dôkazmi treba konštatovať pokiaľ ide o skutkové námietky uplatnené obžalovaným. K argumentácii prvostupňového súdu čo sa týka skutku v bode 1/ v spojitosti s odvolacími námietkami obžalovaného treba dodať toľko, že odmietanie prijatia peňazí vo výške 1 000 Sk, zaznamenané na obrazovozvukovom zázname, ktoré odovzdal obžalovanému svedok S. (500 Sk platba za kolky a 500 Sk ako úplatok) bolo zo strany obžalovaného zjavne formálne, pretože tento ďalej neurobil nič, hoci mohol a mal na to dostatočný priestor, aby zvyšok peňazí svedkovi vrátil, resp. tohto poslal peniaze rozmeniť, aby mu mohol dať výdavok z platby za kolky, ktoré museli byť zakúpené. V žiadnom prípade ak by bol dal obžalovaný jednoznačne najavo, že iné peniaze okrem platby za kolky nemieni prijať, nebol by musel svedka S. naháňať po úrade, pretože od odovzdania peňazí po odchod svedka z kancelárie obžalovaného uplynul dostatočne dlhý čas na to, aby obžalovaný mohol urobiť nepochybný prejav, že žiadne ďalšie peniaze neprijíma. Teda ak mal úmysel vrátiť zbytok peňazí nič mu v tom nebránilo, rovnako ako ich deponovaniu s príslušným oznámením, že svedok S. odmietol peniaze prijať, pokiaľ by taká situácia skutočne nastala. V tomto smere však ide len o umelú konštrukciu obžalovaného, pretože svedok naznačeným spôsobom nereagoval a ani nemal dôvod tak urobiť, keďže obžalovaný žiadnym spôsobom ani len nenaznačil, že zvyšok peňazí nemieni prijať.

Neopodstatnené sú tiež námietky obžalovaného, čo sa týka skutku v bode 2/, že neprijal žiadny úplatok ani od svedka V. ako člen skúšobnej komisie v súvislosti s vykonávaním skúšok svedkom na získanie osvedčenia odbornej spôsobilosti. Odhliadnuc od jednoznačne usvedčujúcej výpovede svedka V., ktorého ovplyvňovanie orgánmi prípravného konania nebolo preukázané (svedok jeho existenciu nepotvrdil, pričom za neprípustné ovplyvňovanie nemožno považovať predostrenie usvedčujúceho obrazovozvukového záznamu svedkovi po tom, čo tento pôvodne poskytnutie úplatku popieral) je obhajoba obžalovaného v jej dvoch kontroverzných polohách jednoznačne vyvrátená obsahom obrazovozvukového záznamu, na ktorý sa obžalovaný taktiež odvoláva, ako na dôkaz potvrdzujúci jeho obhajobu. Odmysliac si nelogičnosť postupu tvrdeného obžalovaným v rámci jeho obhajoby na hlavnom pojednávaní, keď mal o niečom, o čom ani nevedel čo to je uviesť, že to neprijíma a zároveň to hodiť medzi dokumenty, medzi ktorými je to možno stále a rozpornosť tohto tvrdenia s vyjadrením obžalovaného k prehranému obrazovozvukovému záznamu, že išlo o obálku, ktorú odmietol prijať a hodil ju do koša (namiesto toho, aby toto odmietnutie prejavil vrátením veci jej pôvodcovi, svedkovi V.) obsah zvukovoobrazového záznamu objektívne preukazuje inú skutočnosť, tvrdenú

aj svedkom V., že obžalovaný úplatok prijal. Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku naprosto presne interpretuje obsah uvedeného záznamu (odvolací súd to overil prehratím tohto dôkazu vykonaného na hlavnom pojednávaní v rámci prípravy verejného zasadnutia). Z označeného dôkazu je zjavné, že nešlo o hádzanie nejakého predmetu medzi dokumenty alebo obálky do koša. V skutočnosti na vzorne usporiadanom pracovnom stole obžalovaného svedok nejaký predmet (podľa svedka V. s obsahom 2 000 Sk) vložil do zošita, pričom obžalovaný po odchode svedka predmet zo zošita vybral a odložil si ho, teda nezahodil.

Správne zistené konanie obžalovaného M. K. v bodoch 1/ a 2/ súd prvého stupňa posúdil v súlade so zákonom potiaľ, pokiaľ ho uznal za vinného z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Tr. zák. Pochybil však v bode 1/ keď dospel k záveru, že úplatok v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu prijal ako verejný činiteľ a v dôsledku toho konania posúdil aj podľa odseku 2, ustanovenia § 329 Tr. zák. a tiež v tom, keď v bode 1/ uznal obžalovaného za vinného aj z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., a to v jednočinnom súbehu s už spomenutým zločinom.

Čo sa týka odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry treba uviesť, že jeho výklad pokračovacieho trestného činu je v určitej časti nepresný, menovite čo sa týka objektívnej súvislosti z hľadiska spôsobu spáchania čiastkových útokov. Tu sa nevyžaduje úplne totožný spôsob ako uvádza spomenutý odvolateľ, ale postačuje aj podobný spôsob spáchania a jednotlivých čiastkových útokov. Rozdielne postavenie obžalovaného pri oboch skutkoch nevyklučuje záver o ich spáchaní rovnakým, či podobným spôsobom. Pre záver, či ide alebo nejde o taký spôsob je rozhodujúce posúdenie tohto spôsobu v spojitosti s jednotiacim záverom páchatel'a, ktorý na tento v spôsob v prejednávanej veci poukazuje, a to s prihliadnutím na dobu a miesto spáchania oboch čiastkových útokov, pričom uvedené okolnosti zároveň dovoľujú uzavrieť, že oba činy sú po subjektívnej stránke spojené jedným a tým istým úmyslom páchatel'a.

Pokiaľ ide o už skôr uvedené pochybenia pri právnom posúdení konania obžalovaného v bode 1/ ich spoločný menovateľ je daný v tom, že obžalovaný bol mylne považovaný za verejného činiteľa. Pokiaľ by však ním aj bol, neprichádzalo by do úvahy kvalifikovať jeho konanie v bode 1/ aj ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Pre ostatne uvedenú právnu kvalifikáciu je z hľadiska objektívnej

stránky potrebné, aby protiprávne konanie páchatel'a v postavení verejného činiteľa spočívalo priamo vo vykonávaní jeho právomoci, a to spôsobom odporujúcim zákonu. Táto právomoc je zákonom daná orgánu verejnej moci, v štruktúre ktorého páchatel' pôsobí a ktorého právomoc ako verejný činiteľ vykonáva. Nepostačuje teda porušenie služobných povinností, pokiaľ k tomu porušeniu nedošlo v rámci výkonu právomoci, ktorá má prvky rozhodovania a moci, resp. rozhodovania vo sfére verejnej moci.

Vo vzťahu k riešenej problematike v bode 1/ právomoc (pôsobnosť) správneho orgánu v súvislosti s rozhodovaním o udelení povolenia alebo rozšírenia už vydaného povolenia na vykonávanie bola upravená v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, zákon č. 534/2003 Z.z. o organizácii štátnej správy na úseku cestnej dopravy a napokon vecne v zákone č. 168/1996 Z.z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov.

Ustanovenie § 53 ods. 1 písm. b/, m/, ods. 2 písm. b/ zákon č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov, na ktoré poukazuje prvostupňový súd v súvislosti s kvalifikáciou činu obžalovaného v bode 1/ aj ako prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. vymedzuje povinnosti štátneho zamestnanca, vrátane zákazu prijímania darov alebo iných výhod od fyzických a právnických osôb. Nejde však o ustanovenie kompetenčné, ktoré by zakladalo právomoc na úseku rozhodovania v cestnej doprave, a preto jeho porušenie nie je zneužívaním právomoci verejného činiteľa. Znaky prečinu podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. by boli v posudzovanom prípade naplnené za predpokladov uvedených v skutkovej vete obžaloby a síce, že žiadateľovi S. o rozšírenie povolenia bolo vyhovené, hoci nespĺňal podmienku finančnej spoľahlivosti a zistenia, že obžalovaný konal v postavení verejného činiteľa. Ani jeden z uvedených predpokladov splnený nebol, lebo bolo zistené, že spomenutú podmienku spoľahlivosti svedok S. splnil a tiež to, že obžalovaný M. K. pri vydávaní predmetného rozhodnutia postavenia verejného činiteľa nemal. Zákonom vyžadovaný prvok rozhodovania a moci (§ 128 ods. 1 Tr. zák.) v tomto prípade nepatrilo obžalovanému ako zamestnancovi orgánu štátnej správy, ale vtedajšiemu prednostovi krajského úradu, svedkovi Ing. D., ktorý 16. júla 2007 vydal rozhodnutie (č.l. 151) na vykonávanie nákladnej cestnej dopravy so zvýšeným počtom vozidiel pre uvedeného svedka. Opis štátnozamestnaneckého miesta (č.l. 282), z ktorého súd prvého stupňa zrejme vychádzal, nie je zjavne celkom presný, keď hovorí aj o rozhodovacej činnosti obžalovaného v povolo'ovacom konaní v oblasti cestnej dopravy lebo z vykonaného dokazovania, najmä výpovedí obžalovaného a svedka Ing. D. je zjavné, že náplňou činnosti

obžalovaného bola úplná príprava podkladov pre rozhodnutie, vrátane návrhu rozhodnutia, ovšem vydať také rozhodnutie patrilo do pôsobnosti prednostu, ktorý v konečnom dôsledku zaň vecne zodpovedal. Teda prvok uplatňovania zverenej právomoci vyžadovaný u verejného činiteľa u obžalovaného M. K. absentoval.

Uvedené zistenie vylučuje už spomenuté právne posúdenie nielen podľa § 326 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., ale aj podľa odseku 2, ustanovenia § 329 Tr. zák. Nemožno však prisvedčiť názoru obžalovaného, pokiaľ ide o skutok v bode 1/, že pokiaľ splnil podmienku finančnej spoľahlivosti, nedopustil sa žiadneho takého činu. Prijatie sumy 500 Sk od svedka S. (nad rámec 500 Sk potrebných na zakúpenie kolku, resp. zaplataenia už zakúpeného kolku) je nielen porušením už naznačených povinností štátneho zamestnanca, vyplývajúcich obžalovanému zo zákona o štátnej službe, ale zároveň aj zločinom prijímania úplatku v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu. Hoci obžalovanému nebola zverená priama rozhodovacia činnosť, obsah jeho pracovnej náplne priamo a bezprostredne rozhodovanie o udeľovaní povolení zásadným spôsobom ovplyvňoval, keďže tento zaobstarával všetky vecné podklady pre vyžadované povolenie a tieto predbežne posudzoval predkladaním konkrétnych návrhov na rozhodnutie svojmu predstavenému.

V súvislosti s uvedeným je ešte potrebné dodať, že prijatie úplatku v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu je trestné aj vtedy, aj keď poskytnutím úplatku (ako peňažného plnenia na ktoré nie je právny nárok) neovplyvnilo rozhodnutie samotné a ani konanie mu predchádzajúce a ktoré bolo vykonané zákonným spôsobom.

V posudzovanom prípade vo vzťahu ani k jednému zo skutkov nemožno uvažovať o právnej kvalifikácii podvodu. Pokiaľ ide o svedka S., z celkového jeho postoja bolo zjavné, že tento chcel úplatok poskytnúť aj za situácie, že zákonné podmienky na rozšírenie povolenia splňal. Obrazovozvukový záznam síce zaznamenáva aj vyjadrenie obžalovaného, že to „riskne“, čo by mohlo svedčiť o opaku splnenia uvedenej podmienky, ovšem z neho je zrejmé aj to, že žiadateľa zároveň upriamil na leasingovú zmluvu, zahrnutú v predložených dokladoch, ako na doklad spôsobilej preukázať finančnú spoľahlivosť. Poskytnutie úplatku za tejto situácie nemôže byť uvedenie iného do omylu alebo využitie omylu iného. Rovnaká situácia je aj u svedka V.. Vedť tento obžalovaného vyhľadal a dal mu úplatok preto, že od iných mal vedomosť, že obžalovaný vie zariadiť priaznivý výsledok skúšok. To sa stalo aj v jeho prípade napriek tomu, že svedok nemal žiadne študijné podklady a na skúšky

sa nepripravoval. Pozitívny výsledok v tomto prípade nie je vysvetliteľný len náhodou, ale bol ovplyvnený zásahom obžalovaného ako to tento svedkovi sľúbil.

Konanie obžalovaného v bode 2/ napadnutého rozsudku potom z hľadiska právnej kvalifikácie zodpovedalo zákonom.

Napriek tomu však na odvolanie obžalovaného najvyšší súd podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine v celom rozsahu, lebo skutok v bode 2/ so skutkom v bode 1/ tvoria jeden pokračovací trestný čin, pričom nutnosť reparácie právnych pochybení v bode 1/ nemohla nechať bez dotknutia aj čiastkový skutok v bode 2/ práve preto, že v oboch bodoch ide o skutok jediný.

V dôsledku zrušenia výroku o vine odvolací súd zrušil aj ďalšie výroky napadnutého rozsudku majúce vo výroku o vine svoj podklad a sám vo veci rozhodol tak, že na nezmenenom skutkovom základe uznal obžalovaného M. K. za vinného z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Tr. zák., a to z dôvodov už skôr zvedených.

Miernejšie právne posúdenie konania obžalovaného v porovnaní s napadnutým rozsudkom, s prihliadnutím na existenciu predchádzajúceho vedenia riadneho života obžalovaným (§ 36 písm. j/ Tr. zák.) a neexistenciu žiadnej priťažujúcej okolnosti odôvodnilo modifikáciu hornej hranice trestnej sadzby uvedenej v § 329 ods. 1 Tr. zák. jej znížením o jednu tretinu (§ 38 ods. 3 Tr. zák.), v dôsledku čoho prichádzalo do úvahy uloženie trestu odňatia slobody obžalovanému v rámci trestnej sadzby tri roky až šesť rokov a štyri mesiace.

Odvolací súd po zohľadnení kritérií podľa § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., podmienok možnosti podmieneného odloženia výkonu trestu odňatia slobody podľa § 49 ods. 1 písm. a/ dospel k záveru, že účel trestu v posudzovanom prípade splní aj samotný podmienený trest odňatia slobody celkom na dolnej hranici trestnej sadzby, vo výmere tri roky za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe, ktorú určil podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. na dobu troch rokov. Zároveň ako obligatórnu súčasť probačného dohľadu odvolací súd určil obžalovanému z povinností demonštratívne uvedených v § 51 ods. 4 Tr. zák. povinnosť uvedenú pod písm. g/ tohto ustanovenia, a síce podrobiť sa v súčasnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu

sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu. Trest zákazu činnosti najvyšší súd obžalovanému neuložil, nakoľko neboli splnené podmienky podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Z toho, čo bolo skôruvedené zároveň vyplýva, že odvolanie prokurátora ÚŠP nebolo dôvodné, a preto ho odvolací súd podľa § 319 Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 27. marca 2012

**JUDr. Peter K r a j č o v i č, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková